

Účastníci původního řízení

Žalobci: MH, NI

Žalovaní: OJ, Novo Banco SA

Výrok

Článek 3 odst. 1 první a čtvrtý pododstavec nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/848 ze dne 20. května 2015 o insolvenčním řízení musí být vykládán v tom smyslu, že domněnka, kterou stanoví pro účely určení mezinárodní příslušnosti k zahájení insolvenčního řízení, že místem, kde jsou soustředěny hlavní zájmy fyzické osoby, jež není samostatně výdělečně činná, je její obvyklé místo pobytu, není vyvrácena ze samotného důvodu, že jediná nemovitost této osoby se nachází mimo členský stát jejího obvyklého místa pobytu.

(¹) Úř. věst. C 206, 17.6.2019.

Rozsudek Soudního dvora (šestého senátu) ze dne 16. července 2020 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio – Itálie) – WWF Italia Onlus a další v. Presidenza del Consiglio dei Ministri, Azienda Nazionale Autonoma Strade SpA (ANAS)

(Věc C-411/19) (¹)

(„Řízení o předběžné otázce – Životní prostředí – Směrnice 92/43/EHS – Článek 6 – Ochrana přírodních stanovišť, volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin – Zvláštní oblasti ochrany – Výstavba silničního úseku – Posouzení důsledků tohoto projektu pro dotčenou zvláštní oblast ochrany – Oprávnění – Důvody převažujícího veřejného zájmu“)

(2020/C 297/22)

Jednací jazyk: italsština

Předkládající soud

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Účastníci původního řízení

Žalobci: WWF Italia Onlus, Lega Italiana Protezione Uccelli Onlus, Gruppo di Intervento Giuridico Onlus, Italia Nostra Onlus, Forum Ambientalista, FC a další

Žalovaní: Presidenza del Consiglio dei Ministri, Azienda Nazionale Autonoma Strade SpA (ANAS)

Výrok

- 1) Článek směrnice Rady 92/43/EHS ze dne 21. května 1992 o ochraně přírodních stanovišť, volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin musí vykládán v tom smyslu, že nebrání vnitrostátní právní úpravě, která umožňuje z naléhavých důvodů převažujícího veřejného zájmu pokračovat v řízení o schválení plánu nebo projektu, jehož důsledky pro zvláštní oblast ochrany nelze zmírnit a k němuž již příslušný veřejnoprávní orgán vydal negativní stanovisko, pokud neexistuje alternativní řešení spojené s menšími obtížemi z hlediska celistvosti dotčené oblasti, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu.
- 2) V případě, že byl výsledek posouzení plánu nebo projektu, pokud jde o důsledky pro zvláštní oblast ochrany podle čl. 6 odst. 3 směrnice 92/43, negativní a dotyčný členský stát se přesto rozhodl podle odstavce 4 tohoto článku tento plán nebo projekt uskutečnit z naléhavých důvodů převažujícího veřejného zájmu, musí být článek 6 této směrnice vykládán v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě umožňující, aby byl tento plán nebo projekt poté, co byl výsledek jeho posouzení podle odstavce 3 tohoto článku negativní, a před jeho konečným schválením podle odstavce 4 tohoto článku doplněn o opatření ke zmírnění jeho důsledků na tuto oblast, a aby posuzování uvedených důsledků pokračovalo. Naproti tomu článek 6 směrnice 92/43 nebrání za stejného předpokladu vnitrostátní právní úpravě umožňující vymezit kompenzační opatření v rámci téhož rozhodnutí, jsou-li rovněž splněny ostatní podmínky pro použití čl. 6 odst. 4 této směrnice.

- 3) Směrnice 92/43 musí být vykládána v tom smyslu, že nebrání vnitrostátní právní úpravě, která stanoví, že žadatel provede studii vlivů dotčeného plánu nebo projektu na dotýčnou zvláštní oblast ochrany, na jejímž základě příslušný orgán provede posouzení jejich důsledků. Naproti tomu tato směrnice brání vnitrostátní právní úpravě umožňující uložit žadateli, aby do konečného plánu nebo projektu zapracoval požadavky, připomínky a doporučení krajinářské a environmentální povahy poté, co byl tento plán či projekt posouzen příslušným orgánem s negativním výsledkem, aniž by takto pozměněný plán nebo projekt podléhal novému posouzení ze strany tohoto orgánu.
- 4) Směrnice 92/43 musí být vykládána v tom smyslu, že i když ponechává na členských státech, aby určily příslušný orgán k posouzení důsledků plánu nebo projektu pro zvláštní oblast ochrany v souladu s kritérii formulovaných v judikatuře Soudního dvora, brání tomu, aby jakýkoli orgán pokračoval v tomto posouzení nebo ho doplnil poté, co bylo provedeno.

(¹) Úř. věst. C 328, 30.9.2019.

Rozsudek Soudního dvora (šestého senátu) ze dne 16. července 2020 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Curtea de Apel București – Rumunsko) – Cabinet de avocat UR v. Administrația Sector 3 a Finanțelor Publice prin Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București, Administrația Sector 3 a Finanțelor Publice, MJ, NK

(Věc C-424/19) (¹)

(„Řízení o předběžné otázce – Směrnice 2006/112/ES – Daň z přidané hodnoty (DPH) – Článek 9 odst. 1 – Pojem ‚osoba povinná k dani‘ – Osoba vykonávající povolání advokáta – Konečné soudní rozhodnutí – Zásada překážky věci pravomocně rozsouzené – Význam této zásady za předpokladu, že je toto rozhodnutí neslučitelné s unijním právem“)

(2020/C 297/23)

Jednací jazyk: rumunština

Předkládající soud

Curtea de Apel București

Účastníci původního řízení

Žalobkyně: Cabinet de avocat UR

Žalovaní: Administrația Sector 3 a Finanțelor Publice prin Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București, Administrația Sector 3 a Finanțelor Publice, MJ, NK

Výrok

- 1) Článek 9 odst. 1 směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty musí být vykládán v tom smyslu, že osoba, která vykonává povolání advokáta, musí být považována za „osobu povinnou k dani“ ve smyslu tohoto ustanovení.
- 2) Unijní právo brání tomu, aby vnitrostátní soud v rámci sporu týkajícího se daně z přidané hodnoty (DPH) uplatnil zásadu překážky věci pravomocně rozsouzené, pokud se tento spor netýká stejného zdaňovacího období, jaké bylo dotčeno ve sporu, který vedl k přijetí soudního rozhodnutí zakládajícího tuto překážku, a nemá stejný předmět jako uvedený spor, a pokud by mu uplatnění této zásady znemožnilo zohlednit unijní právní úpravu v oblasti DPH.

(¹) Úř. věst. C 288, 26.8.2019.